

Иван Пенев

Пейзаж в душата

Сред океана черен на нощта
премигват потни свещите небесни.
Мирише на коне и на жита,
на детство,
на препечен хляб
и песни.

Луната е отново сърп извит
от синкава стомана – млад и тънък.
Земята диша с майчински гърди
и от роса блести, преди да съмне.

А вечността с разсънено лице
в прегръдката на татко млада тръпне.
Под роклята аз ритам със краче
към слънцето, поклънало над хълма.

Аз бързам да го срещна.
Аз не знам
какво е дълго лято с кратки нощи.
Но там и днес е моят земен храм
И моята душа там скита още.

КРАЙ

© Иван Пенев

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9810>]